

רע"פ 8269/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8269/22

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע ובקשת לרשות ערעור על פסק
דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום
31.10.2022 בע"פ 40049-01-22 שניתן על ידי כבוד
השופטים: ד' מרשק-מרום; י' צלקובניק ו-ד' ארד-אילון

בשם המבקש:

עו"ד משה יוחאי

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטת ד' מרשק-מרום, כבוד השופט העמית י' צלקובניק וכבוד השופט ד' ארד-אילון) בע"פ 40049-01-22 מיום 31.10.2022. בגדרו, נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (כבוד השופט מ' קרשן) בת"פ 13523-03-19 מימים 11.04.2021 ו-07.12.2021.

הרקע לבקשה והבקשה

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול הליך הוכחות מלא, בשתי עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על-פי המתואר, המבקש שימש בתקופה הרלבנטית לכתב האישום בתור מפקד בכיר ביחידת המסתערבים של משמר הגבול (להלן: ימ"ס ו-מג"ב, בהתאמה). המתלוננת, חיילת בודדה ילידת 1998, שירתה בתקופה הרלבנטית בתור שוטרת מג"ב, ובתפקידה נהגה לתעד פעילויות מבצעיות ותרגולים של מג"ב. המבקש והמתלוננת הכירו בעת שנשלחה האחרונה לצלם תרגולים של ימ"ס. במהלך היכרותם, הציע המבקש למתלוננת להצטרף לפעילויות מסווגות של הימ"ס, שטיבם להיטמע במקום הפעילות כזוג מאוהב. המתלוננת נעתרה להצעתו.

3. על-פי עובדות האישום הראשון, ביום 12.02.2018, ציין המבקש בפני המתלוננת כי מתוכננת בלילה פעילות מסווגת, והציע לה להצטרף בתור תצפיתנית. בשעה 22:00, לערך, הגיעה המתלוננת לתדריך במשרדו של המבקש, בו נכחו שניהם בלבד. במהלך התדריך, הסביר המבקש למתלוננת, כי מדובר במשימה סודית ושלא תשתף אדם בדבר קיומו. כן ציין המבקש, כי יהיה על המתלוננת לשחק דמות של בת זוג במסגרת המשימה, אולם לא פירט כי הוא ישחק את דמותו של בן הזוג. לאחר התדריך, השניים יצאו ברכב לעבר יער הנמצא בסמוך לבסיסו של המבקש, ובהגיעם לנקודה מסוימת שאינה ידועה במדויק למשיבה, עצרו. במהלך שהותם ביער, נישק המבקש את המתלוננת, וליטף אותה בכל גופה מעל בגדיה, וזאת - באצטלה כי הדבר נדרש לצורך הפעילות המבצעית.

4. על-פי עובדות האישום השני, ביום 22.02.2018, הציע המבקש למתלוננת להצטרף אליו לפעילות ביפו. בשעה 22:30, לערך, אסף המבקש את המתלוננת מביתה, והשניים נסעו לאזורים שונים בעיר יפו, כאשר בנקודות בהן עצרו נישק המבקש את המתלוננת. בשלב מסוים, שאלה מתלוננת את הנאשם אם לצורך הפעילות הכרחי שהוא ינשקה. המבקש השיב בכעס, וציין כי אם הדבר מפריע לה, ניתן להחליפה באחרת. המתלוננת ביקשה מהמבקש שלא יגע באם הפעילות אינה דורשת מגע, וציינה כי היא נראית כמו בתו, ולא כמו אשתו. משהשיב לה המבקש כי הוא מחזיר אותה לביתה, התנצלה המתלוננת, אולם ביקשה כי לא יגע בה יותר מדי. בהמשך, כאשר סברה המתלוננת כי זיהתה חשוד במסגרת הפעילות המבצעית, התקרבה אל המבקש והחלה לנשקו.

5. ביום 11.04.2021, בית משפט השלום הרשיע את המבקש במיוחס לו בכתב האישום. בית המשפט דחה את גרסת המבקש, לפיה כל המתואר בכתב האישום נעשה בהסכמה ובמטרה לבחון את התאמתה של המתלוננת לתפקיד בימ"ס, ואימץ את עדות המתלוננת, היות שסבר כי הסתירות בעדותה אינן יורדות לשורשו של עניין. בהתאם לכך, קבע בית המשפט, כי מטרתו של המבקש הייתה ליצור תשתית לקרבה מינית עם המתלוננת, ושהדבר נעשה תחת כסות של פעילות מבצעית שלא הייתה.

6. ביום 07.12.2021, לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. בקביעת מתחם הענישה ההולם, התייחס בית המשפט לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, נסיבות ביצוע העבירה ולמדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות - וקבע מתחם ענישה הנע בין 14 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בקביעת עונשו של המבקש בתוך גדר המתחם, התייחס בית המשפט הן לשיקולים לחומרא, הן לשיקולים לקולא, וקבע כי שיקולי הענישה אינם מאפשרים בנסיבות העניין להשית על המבקש עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. לבסוף גזר בית המשפט על המבקש 16 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

7. המבקש ערער על פסק דינו של בית משפט השלום. במסגרת ערעורו, טען, בין היתר, כי שגה בית משפט השלום שעה שנתן אמון מלא בעדות המתלוננת, על אף אישיותה הבעייתית ועדותה מלאה הסתירות. עוד הוא טען, כי שגה בית המשפט משקבע מתחם ענישה מחמיר הנע בין 14-24 חודשי מאסר בפועל; לא נתן משקל מספק לשיקולים לקולא הקיימים בעניינו; וקבע, כי לא ניתן בנסיבות העניין להשית עליו עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

8. ביום 31.10.2022, דחה בית המשפט המחוזי בדעת רוב את ערעור המבקש. בפתח דבריו, חזר בית המשפט על הכלל, לפיו אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית, בפרט בכל הנוגע לעדויות של מתלוננות בעבירות מין. בהמשך, בחן בית המשפט באופן פרטני את טענות המבקש, ודחה אותן, תוך שאימץ את מסקנותיו של בית משפט השלום. יחד עם זאת, כן סבר בית המשפט המחוזי, כי לא הוכח שהמבקש נגע בחזה או באיבר מינה של המתלוננת – ובהתאם, ראה לנכון להעמיד את עונשו על 12 חודשי מאסר בפועל, לצד הענישה הנלווית שהשית עליו בית משפט השלום. בחוות דעתו, סבר השופט ד' ארד-אילון, כי לא הוכחו נסיבות נוספות המפורטות בכתב האישום, באופן המצדיק להעמיד את עונשו של המבקש על 9 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

9. המבקש לא השלים עם פסק הדין של בית המשפט המחוזי, והגיש את הבקשה שלפניי, ועמה בקשה לעיכוב ביצוע ריצוי עונשו.

10. המבקש טוען, כי בקשתו מעלה "שאלה ציבורית משמעותית המשליכה על התנהלותם של כלל גורמי הביטחון במדינת ישראל בתדירות ובאופן השימוש ב'סיפורי כיסוי' בהם מעורבים גבר ואישה הנדרשים להתחזות לבני זוג- על כל המשתמע מכך, במסגרת תרגולים ופעילויות והכל לצורך שמירה על ביטחון המדינה". לעמדתו, מדובר בשאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי אשר מצדיקה ליתן לו רשות ערעור ב"גלגול השלישי". שכן, לטענתו, מדובר בשאלה שטרם קיבלה מענה מספק בפסיקה, ושטרם הוסדרה בנהלים כתובים ומוסדרים.

לגופו של עניין טוען המבקש, כי לאחר שנקבע כי לא הוכח שנגע בחזה ובאיבר מינה של המתלוננת, מתחזקת גרסתו לפיה האירועים מושא כתב האישום נעשו במסגרת תרגולת לצורך בחינת האפשרות לשלב את המתלוננת בפעילויות של הימ"ס. זאת, שכן לטענתו, בסופם של דברים, הוכח שהוא נישק את המתלוננת, וזה בלבד. עוד הוא טוען, כי מהעדויות שנשמעו במהלך הדיון בבית משפט השלום עולה באופן ברור, כי המתואר בכתב האישום אינו חורג מהמקובל בתרגולים שמבצעים בימ"ס, ואף נתון זה מחזק את גרסתו. לבסוף טוען המבקש, כי יש מקום להקל בעונש ולהעמידו על 9 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, וזאת – הן נוכח קיומם של "שיקולי צדק והגינות"; הן משום שניתן משקל חסר לשיקולים לקולא בעניינו.

דיון והכרעה

11. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

12. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 6077/22 אלחלים נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (15.09.2022)). זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 5757/22 כמיסה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (01.09.2022)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

13. על אף ניסיונו של המבקש לשוות נופך עקרוני לבקשתו, עולה כי זו נטועה כל כולה בדלת אמותיו של עניינו הפרטי, ואינה מעלה כל שאלה ציבורית הנוגעת לאופן השימוש ב"סיפורי כיסוי" של בני זוג במסגרת פעילות מבצעית. שתי ערכאות קבעו באופן מפורש, כי האירועים מושא כתב האישום לא נעשו במסגרת פעילות מבצעית, ואף לא כחלק מתרגול – אלא, לצורך סיפוקו העצמי של המבקש. וזאת, תוך ניצול האמון שנתנה בו המתלוננת; תוך ניצול פער הגילאים בין השניים; ובעיקר תוך ניצול דרגתו הבכירה להצגת "הפעילות המבצעית" באופן מניפולטיבי כדי להשיג את

מאוויו. משכך, שאלה זו, שלעמדת המבקש מצדיקה היעדרות לבקשתו, כלל אינה עולה בעניינו.

14. אשר לעונש שהוטל על המבקש, לא מצאתי כי זה סוטה במידה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, באופן המצדיק ליתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" (השוו: רע"פ 624/22 פלוני נ' מדינת ישראל (26.01.2022); רע"פ 2100/20 פלוני נ' מדינת ישראל (17.03.2020)). יתרה מכך, שתי ערכאות נתנו דעתן לשיקולים לקולא הקיימים בעניינו של המבקש, וביניהם היעדר עבר פלילי, תרומתו לזולת והנזק הצפוי להיגרם למשפחתו עקב מאסרו מאחורי סורג ובריח. יחד עם זאת, קבעו הן, כי חומרת מעשיו של המבקש, נסיבות ביצועם והעובדה כי אלו בוצעו תוך ניצול תפקידו מחייבות הטלת עונש מאסר בפועל. דעתי כדעתן.

15. אשר על כן, הבקשה נדחית, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע עונשו של המבקש. המבקש יתייצב לריצוי מאסרו ביום 11.12.2022, בהתאם למפורט בפסק הדין של בית המשפט המחוזי מיום 31.10.2022.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשפ"ג (5.12.2022).

ש ו פ ט